

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2016. gada 14. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Publiski līgumi un brīvība veikt uzņēmējdarbību — LESD 49. pants — Direktīva 2006/123/EK — 12. pants — Ekonomiski nozīmīgu jūras, ezeru un upju krasta īpašumu koncesijas — Automātiska pagarināšana — Iepirkuma procedūras neesamība

Apvienotās lietas C-458/14 un C-67/15

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia* (Lombardijas reģiona Administratīvā tiesa, Itālija) un *Tribunale amministrativo regionale per la Sardegna* (Sardinijas reģiona Administratīvā tiesa, Itālija) ir iesniegušas ar lēmumiem, kuri pieņemti attiecīgi 2014. gada 5. martā un 2015. gada 28. janvārī un kuri Tiesā saņemti 2014. gada 3. oktobrī un 2015. gada 12. februārī, tiesvedībās

Promoimpresa Srl (C-458/14)

pret

Consorzio dei comuni della Sponda Bresciana del Lago di Garda e del Lago di Idro ,

Regione Lombardia ,

un

Mario Melis u.c. (C-67/15)

pret

Comune di Loiri Porto San Paolo ,

Provincia di Olbia Tempio ,

piedaloties

Alessandro Piredda u.c.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*] (referents), Tiesas priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*], kas pilda piektās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši A. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un M. Bergere [*M. Berger*],

ģenerālvokāts M. Špunars [*M. Szpunar*],

* Tiesvedības valoda – itāļu.

sekretāre L. Karasko Marko [*L. Carrasco Marco*], amministratore,

nemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 3. decembra tiesas sēdi,

nemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Promoimpresa Srl* vārdā – *E. Vaglio, R. Righi* un *E. Nesi, avvocati*,
- *Consorzio dei comuni della Sponda Bresciana del Lago di Garda e del Lago di Idro* vārdā – *M. Ballerini* un *C. Cerami, avvocati*,
- *Regione Lombardia* vārdā – *M. Tamborino, avvocato*,
- *Mario Melis u.c.* vārdā – *B. Ballero, A. Capacchione, F. Ballero* un *S. Ballero, avvocati*,
- *Comune di Loiri Porto San Paolo* vārdā – *G. Longheu, avvocato*,
- *Provincia di Olbia Tempio* vārdā – *G. Cosseddu* un *F. Melis, avvocati*,
- *Alessandro Piredda u.c.* vārdā – *S. Carboni* un *S. Dessy, avvocati*,
- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *P. Garofoli, avvocato dello Stato*, un *L. Serena-Rossi*, eksperte,
- Čehijas Republikas valdības vārdā – *M. Smolek, J. Vláčil* un *T. Müller*, pārstāvji,
- Grieķijas valdības vārdā – *K. Nasopoulou*, pārstāve,
- Nīderlandes valdības vārdā – *J. Langer*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – *G. Conte* un *A. Tokár*, kā arī *E. Montaguti*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2016. gada 25. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvas 2006/123/EK par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV 2006, L 376, 36. lpp.) 12. pantu, kā arī LESD 49., 56. un 106. pantu.
- 2 Šie lūgumi ir iesniegti saistībā ar diviem strīdiem. Pirmais strīds (lieta C-458/14) ir starp *Promoimpresa Srl* un *Consorzio dei comuni della Sponda Bresciana del Lago di Garda e del Lago di Idro* (Brešas [*Brescia*] provinces Gardas ezera un Idro ezera piekrastes pašvaldību konsorcijs, Itālija, turpmāk tekstā – “konsorcijs”) un *Regione Lombardia* (Lombardijas reģions, Itālija) par, pirmkārt, konsorcijs lēmumu atteikt *Promoimpresa* atjaunot koncesiju, kas tai bija piešķirta nolūkā apsaimniekot kādu valstij piederošu teritoriju, un, otrkārt, *Giunta Regionale Lombardia* (Lombardijas reģiona padome) lēmumu valstij piederošā īpašuma koncesiju piešķiršanai piemērot salīdzinošās atlases procedūru. Otrais strīds (lieta C-67/15) ir starp *Mario Melis u.c.* un *Comune di Loiri Porto San Paolo* (Loiri Porto Sanpaulo pašvaldība, Itālija, turpmāk tekstā – “pašvaldība”) un *Provincia di Olbia Tempio* (Olbijas Tempio province, Itālija) par lēmumiem, kas attiecas uz piekrastes izmantošanas plāna

apstiprināšanu un uz valstij piederošu jūras krasta īpašumu koncesiju piešķiršanu, kā arī par pasākumiem, ar kuriem pašvaldības policija *M. Melis* u.c. lika aizvērt atsevišķu aprīkojumu no jūras krasta teritorijas.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2006/123 preambulas 39. apsvērumā ir noteikts:

“Atļauju sistēmas” jēdzienam būtu jāaptver, cita starpā, administratīvas procedūras, lai piešķirtu atļaujas, licences, apstiprinājumus vai koncesijas, kā arī – lai varētu veikt darbību – pienākumu būt reģistrētam kā profesijas loceklim vai būt iekļautam reģistrā, uzskaitē vai datubāzē, būt oficiāli ieceltam organizācijā vai iegūt karti, kas apliecina piederību kādai noteiktai profesijai. Atļauju var piešķirt ne tikai ar formālu lēmumu, bet arī ar netiešu lēmumu, piemēram, kompetentajai iestādei neveicot nekādas darbības, vai tā, ka ieinteresētajai personai attiecīgās darbības uzsākšanai vai tās legalizēšanai ir jāsaņem apliecinājums par deklarācijas saņemšanu.”

- 4 Šīs direktīvas preambulas 57. apsvērumā ir noteikts:

“Šīs direktīvas noteikumi par atļauju sistēmām būtu jāpiemēro gadījumos, kad uzņēmēju piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai vajadzīgs kompetentas iestādes lēmums. Tas neattiecas ne uz kompetentu iestāžu lēmumiem izveidot publisku vai privātu struktūru attiecīga pakalpojuma sniegšanai, ne arī uz kompetentu iestāžu slēgtiem līgumiem par kāda pakalpojuma sniegšanu, ko regulē publiskā iepirkuma noteikumi, jo šajā direktīvā neaplūko publiskā iepirkuma noteikumus.”

- 5 Saskaņā ar minētās direktīvas 4. panta 6. punktu “atļauju piešķiršanas sistēma” ir “jebkura procedūra, saskaņā ar kuru pakalpojumu sniedzējam vai pakalpojumu saņēmējam faktiski ir jāveic noteiktas darbības, lai no kompetentas iestādes saņemtu formālu lēmumu vai netiešu lēmumu attiecībā uz piekļuvi kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu”.

- 6 Šīs pašas direktīvas 12. pants, kas attiecas uz situācijām, kurās atļauju piešķiršanas sistēmas mērķis ir ļaut norisināties saimnieciskajai darbībai, kurai ir vajadzīga nepietiekamu dabas resursu izmantošana, ir noteikts:

“1. Ja konkrētai darbībai atļauju skaits ir ierobežots pieejamo dabisko resursu vai tehnisko iespēju nepietiekamības dēļ, dalībvalstis potenciālajiem pretendentiem piemēro tādu atlases procedūru, kas pilnībā garantē objektivitāti un pārskatāmību, tostarp jo īpaši atbilstīgu publicitāti par procedūras sākšanu, veikšanu un pabeigšanu.

2. Šā panta 1. punktā minētajos gadījumos atļaujas izsniedz uz piemērotu ierobežotu termiņu, un tās nevar ne automātiski atjaunot, ne arī piešķirt citas priekšrocības pakalpojumu sniedzējam, kura atļaujas termiņš tikko ir beidzies, vai jebkurai citai personai, kurai ir īpašas saiknes ar šo pakalpojumu sniedzēju.

3. Ievērojot šā panta 1. punktu un 9. un 10. pantu, dalībvalstis, paredzot atlases procedūras noteikumus, var ņemt vērā apsvērumus saistībā ar veselības aizsardzību, sociālās politikas mērķiem, darbinieku vai pašnodarbināto personu veselību un drošību, vides aizsardzību, kultūras mantojuma saglabāšanu un citus sevišķi svarīgus iemeslus saistībā ar sabiedrības interesēm atbilstoši [Savienības] tiesību aktiem.”

- 7 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 23. februāra Direktīvas 2014/23/ES par koncesijas līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu (OV 2014, L 94, 1. lpp.) preambulas 15. apsvēruma noteikumiem:

“[...] Konkrētiem līgumiem, kuru priekšmets ir ekonomikas dalībnieka tiesības ekspluatēt konkrētus valsts īpašumus vai resursus saskaņā ar privāttiesībām vai publiskām tiesībām, piemēram, zemi vai jebkuru valsts īpašumu, jo īpaši jūras, iekšzemes ostu vai lidostu nozarē, ar ko valsts vai līgumslēdzēja iestāde vai līgumslēdzējs paredz tikai to izmantošanas vispārīgos nosacījumus, neiegādājoties konkrētus būvdarbus vai pakalpojumus, nebūtu jāuzskata par koncesijām šīs direktīvas nozīmē. Tas parasti ir valsts īpašumu vai zemes nomas līgumu gadījumos, kas parasti ietver noteikumus par īpašuma nodošanu nomnieka valdījumā, īpašuma lietojuma veidu, īpašnieka un nomnieka pienākumus attiecībā uz īpašuma uzturēšanu, nomas ilgumu un īpašuma nodošanu atpakaļ īpašnieka valdījumā, nomnieka maksājamo nomas maksu un papildu izdevumiem.”

Itālijas tiesības

- 8 2009. gada 30. decembra Dekrētlíkuma Nr. 194 (Dekrētlíkums Nr. 194) (turpmāk tekstā – “Dekrētlíkums Nr. 194/2009”), kas pārveidots par likumu ar 2010. gada 26. februāra Likumu Nr. 25 (Likums Nr. 25) (turpmāk tekstā – “Likums Nr. 25/2010”), 1. panta 18. punktā ir paredzēts:

“Neskarot tiesisko regulējumu par īpašumu piešķiršanu reģioniem un vietējām struktūrām saskaņā ar 2009. gada 5. maija Likumu Nr. 42 un atbilstošajiem piemērošanas noteikumiem, procedūrā, kurā tiek pārskatītas atbilstošās tiesību normas jautājumā par koncesiju piešķiršanu uz valstij piederošiem piejūras īpašumiem ar tūrismu un atpūtu saistītas darbības veikšanai, proti, piešķiršanu, kas ir jāīsteno, pamatojoties uz šo koncesiju piešķiršanas kritērijiem un noteikumiem, ievērojot vienošanos, kura panākta reģionu konferencē saskaņā ar 2003. gada 5. jūnija Likuma Nr. 131 8. panta 6. punktu, un ievērojot konkurences, brīvības veikt uzņēmējdarbību, izpildes nodrošināšanas, attīstības, uzņēmējdarbības valorizācijas un ieguldījumu aizsardzības principus, kā arī ņemot vērā vajadzību atcelt Navigācijas kodeksa 37. panta 2. punkta otrajā daļā paredzētās preferences tiesības, to koncesiju derīguma termiņš, kuras jau ir noslēgtas šī dekrēta spēkā stāšanās dienā un kuru derīguma termiņš beidzas vēlākais 2015. gada 31. decembrī, tiek pagarināts līdz šim datumam [...]”

- 9 Šī tiesību norma ar 2012. gada 18. oktobra Dekrētlíkuma Nr. 179 (Dekrētlíkums Nr. 179) (turpmāk tekstā – “Dekrētlíkums Nr. 179/2012”) 34.k pantu, kas tika ieviests pārveides laikā, kura tika veikta ar 2012. gada 17. decembra Likumu Nr. 221, tika grozīta šādi:

“Neskarot tiesisko regulējumu par īpašumu piešķiršanu reģioniem un vietējām struktūrām saskaņā ar 2009. gada 5. maija Likumu Nr. 42 un atbilstošajiem piemērošanas noteikumiem, procedūrā, kurā tiek pārskatītas atbilstošās tiesību normas jautājumā par koncesiju piešķiršanu uz valstij piederošiem piejūras, ezeru un upju īpašumiem ar tūrismu un atpūtu saistītas darbības veikšanai, zvejošanai, akvakultūrai un ar to saistītām ražošanas darbībām un sportam, kā arī darbībām, kas ir saistītas ar jahtu ostām, piestātnēm un noenkurošanās vietām, kuras ir paredzētas izklaides kuģošanai, proti, piešķiršanu, kas ir jāīsteno, pamatojoties uz šo koncesiju piešķiršanas kritērijiem un noteikumiem, ievērojot vienošanos, kura panākta reģionu konferencē saskaņā ar 2003. gada 5. jūnija Likuma Nr. 131 8. panta 6. punktu, un ievērojot konkurences, brīvības veikt uzņēmējdarbību, izpildes nodrošināšanas, attīstības, uzņēmējdarbības valorizācijas un ieguldījumu aizsardzības principus, kā arī ņemot vērā vajadzību atcelt Navigācijas kodeksa 37. panta 2. punkta otrajā daļā paredzētās preferences tiesības, to koncesiju derīguma termiņš, kuras jau ir noslēgtas šī dekrēta spēkā stāšanās dienā un kuru derīguma termiņš beidzas vēlākais 2015. gada 31. decembrī, tiek pagarināts līdz 2020. gada 31. decembrim [...]”

- 10 2010. gada 26. marta Dekrētlukuma Nr. 59, ar ko ir transponēta Direktīva 2006/123, 16. pantā ir paredzēts:

“1. Gadījumā, ja pieejamo atļauju skaits attiecībā uz konkrētu pakalpojumu sniegšanas darbību ir ierobežots tādu iemeslu dēļ, kas ir saistīti ar pieejamo dabas resursu vai tehnisko iespēju ierobežoto raksturu, kompetentās iestādes piemēro potenciālo pretendentu atlases procedūru un nodrošina, ka attiecīgos tiesību aktos paredzētajā veidā iepriekš tiek noteikti un publicēti kritēriji un noteikumi, kuri var nodrošināt procedūras objektivitāti un kuri šīm iestādēm pašām ir jāievēro.

2. Paredzot atlases procedūras noteikumus, kompetentās iestādes var ņemt vērā apsvērumus saistībā ar sabiedrības veselības aizsardzību, sociālās politikas mērķiem, darbinieku vai pašnodarbināto personu veselību un drošību, [...] vides aizsardzību, kultūras mantojuma saglabāšanu un citus sevišķi svarīgus iemeslus saistībā ar sabiedrības interesēm atbilstoši [Savienības] tiesību aktiem.

3. 1. punktā minētajiem kritērijiem un noteikumiem ir jābūt ievērotiem ikvienā lēmumā, kas attiecas uz atļaujas izsniegšanu.

4. 1. punktā minētajos gadījumos atļauja tiek piešķirta uz ierobežotu laikposmu, un tā nevar tikt automātiski pagarināta, kā arī nevar tikt piešķirtas priekšrocības iepriekšējam pakalpojumu sniedzējam vai citām personām, pat ja tās ir pamatotas ar īpašu saikni ar pirmo minēto.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

Lieta C-458/14

- 11 Ar 2006. gada 16. jūnija un 17. augusta lēmumiem konsorcijs piešķir *Promoimpresa* koncesiju kādas valstij piederošas teritorijas apsaimniekošanai, lai tajā ierīkotu paviljonu, verandu, peldvietas, muliņu un pontonu, kas ietilpst Gardas ezera teritorijā.
- 12 Šīs koncesijas 3. pantā bija paredzēts, ka tā pilnībā izbeidzas 2010. gada 31. decembrī, nenosūtot brīdinājuma vēstuli un nepastāvēt koncesionāra iespējai atsaukties uz tradīcijām un ieražām, lai turpinātu izmantot koncesiju.
- 13 Vienlaikus brīdinājuma vēstulē, kas Itālijas Republikai tika paziņota 2009. gada 2. februārī, Eiropas Komisija puda uzskatu, ka Itālijas Navigācijas kodeksa 37. pants ir pretrunā LESD 49. pantam, ciktāl tajā publiskā piejūras īpašuma koncesiju piešķiršanas procedūras ietvaros ir paredzētas preferences tiesības iepriekšējam koncesionāram. Itālijas likumdevējs iejaucās, lai atceltu šīs preferences tiesības. Pēc tam, Dekrētlukuma Nr. 194/2009 pārveidojot par Likumu Nr. 25/2010, Itālijas likumdevējs ietvēra atsauci uz citu tiesību aktu, kas tādējādi ļāva sešu gadu koncesijas automātiski atjaunot vēl uz sešiem gadiem. 2010. gada 5. maija papildu brīdinājuma vēstulē Komisija uzskatīja, ka šīs atsaucē dēļ, pirmkārt, preferences tiesību atcelšana zaudē jebkādu iedarbību un, otrkārt, tā bija pretrunā Direktīvas 2006/123 12. pantam, kā arī LESD 49. pantam. Tā kā Itālijas likumdevējs nolēma atcelt tiesību normu, kas ļāva izdarīt minēto atsauci, Komisija uzskatīja, ka 2012. gada 27. februārī pārkāpuma procedūru var izbeigt.
- 14 2010. gada 14. aprīlī *Promoimpresa* iesniedza pieteikumu atjaunot tai piešķirto koncesiju, ko konsorcijs ar 2011. gada 6. maija lēmumu noraidīja. Šis noraidījums bija pamatots ar to, ka, pirmkārt, jauno koncesiju varēja iegūt, nevis pamatojoties uz vienkāršu atjaunošanas pieteikumu, bet tikai publiskas iepirkuma procedūras beigās, un, otrkārt, koncesija, kas bija beigusies, bija piešķirta uz ierobežotu piecu gadu termiņu un neparedzēja nekāda veida automātisku atjaunošanu.

- 15 *Promoimpresa* šo konsorcijs lēmumu apstrīdēja *Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia* (Lombardijas reģiona Administratīvā tiesa, Itālija), pamatojoties uz to, ka ir pārkāpts 1. panta 18. punkts Dekrētlukumā Nr. 194/2009, kas pārveidots par Likumu Nr. 25/2010, jo šajā tiesību normā ir paredzēts pagarināt koncesiju beigu termiņu.
- 16 Iesniedzējtiesa precizē, ka *Promoimpresa* un konsorcijs tiesiskajām attiecībām piemīt “koncesijas” pazīmes Savienības tiesību izpratnē, jo *Promoimpresa* ir tiesības izmantot valstij piederošu īpašumu, veicot periodiskus maksājumus administrācijai, kam pieder šis īpašums, un ka ar tā apsaimniekošanu saistīto risku uzņemas *Promoimpresa*.
- 17 Šī tiesa uzskata, ka Itālijas tiesību akti, ciktāl tie paredz valstij piederoša īpašuma koncesiju termiņa atkārtotu pagarināšanu, rada nepamatotu brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumu, ciktāl tie padara faktiski neiespējamu jebkura cita konkurenta piekļuvi koncesijām, kuru darbības termiņš beidzas.
- 18 Šajos apstākļos *Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia* (Lombardijas reģiona Administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai ar LESD 49., 56. un 106. pantā paredzētajiem brīvības veikt uzņēmējdarbību, nediskriminācijas un konkurences nodrošināšanas principiem, kā arī šajos principos iekļauto pamatotības noteikumu netiek pieļauts tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā ar vairākiem tiesību aktiem ir atkārtoti pagarināts ekonomiski nozīmīgu un publisku jūras, ezera un upju krastu īpašumu koncesiju spēkā esamības periods, kura ilgums saskaņā ar likumu ir pagarināts vismaz uz 11 gadiem, tādējādi tam pašam koncesionāram saglabājot ekskluzīvas tiesības saimnieciski apsaimniekot īpašumu, lai arī šim koncesionāram piešķirtajā koncesijā paredzētais spēkā esamības periods jau ir beidzies, un līdz ar to ieinteresētajiem saimnieciskās darbības veicējiem atņemot jebkādu iespēju saņemt koncesiju attiecībā uz īpašumu, pamatojoties uz publiskā iepirkuma procedūru?”

Lietā C-67/15

- 19 *M. Melis* u.c. lielākoties ir ar tūrismu un atpūtu saistītu darbību pārvaldītāji pašvaldības pludmales teritorijā atbilstoši publiskā piejūras īpašuma koncesijām, kas tika piešķirtas 2004. gadā uz sešiem gadiem un pēc tam pagarinātas uz vienu gadu.
- 20 2012. gadā *M. Melis* u.c. pašvaldībā iesniedza lūgumu pieņemt formālu lēmumu par pagarināšanu. Uz šo pieteikumu atbilde netika saņemta. *M. Melis* u.c. no šīs klusēšanas secināja, ka tie var likumīgi turpināt veikt savu darbību, sākot no 2012. gada maija, saskaņā ar Dekrētlukuma Nr. 194/2009 1. panta 18. punktu, kurā bija paredzēts automātiski pagarināt koncesijas uz publisko piejūras īpašumu ar tūrismu un atpūtu saistītas darbības veikšanai.
- 21 2012. gada 11. maijā pašvaldība pēc piekrastes izmantošanas plāna apstiprināšanas publicēja paziņojumu par 7 jaunu koncesiju piešķiršanu attiecībā uz publiskiem piejūras īpašumiem, no kuriem daži atradās teritorijās, attiecībā uz kurām *M. Melis* u.c. jau bija piešķirtas koncesijas.
- 22 2012. gada 5. jūnijā *M. Melis* u.c. vērsās *Tribunale amministrativo regionale per la Sardegna* (Sardinijas reģiona Administratīvā tiesa, Itālija) ar prasību atcelt šos pašvaldības lēmumus. Pēc tam tie iesniedza papildu pamatus, kas tika paziņoti 2012. gada 11. jūnijā, tādējādi savus iebildumus paplašinot un attiecinot arī uz lēmumu, ar kuru pašvaldība piešķīra koncesijas, uz kurām attiecās 2012. gada 11. maija paziņojums. *M. Melis* u.c. apstrīdēja arī pasākumus, ar kuriem pašvaldības policija tiem bija likusi aizvērt savu aprikojumu no publiskā piejūras īpašuma.
- 23 Iesniedzējtiesa precizē, ka *M. Melis* u.c. un pašvaldības attiecībām piemīt koncesijas pazīmes Savienības tiesību izpratnē, jo runa ir par pakalpojumu sniegšanu un pārvaldības risku ir uzņēmušies koncesionāri.

- 24 Turklāt tā uzskata, ka ar valsts tiesību aktos paredzēto automatisko pagarināšanu netiek ievērotas Savienības tiesības, konkrēti Direktīvas 2006/123 12. pants, kā arī LESD noteikumi par pakalpojumu sniegšanas brīvību un brīvību veikt uzņēmējdarbību.
- 25 Šajos apstākļos *Tribunale amministrativo regionale per la Sardegna* (Sardīnijas reģiona Administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai LESD 49., 56. un 106. pantā paredzētie brīvības veikt uzņēmējdarbību, nediskriminācijas un konkurences aizsardzības principi nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ar vairākiem secīgiem tiesību aktiem ir noteikta atkārtota koncesiju uz ekonomiski nozīmīgiem valstij piederošiem piejūras īpašumiem termiņa pagarināšana?
- 2) Vai Direktīvas 2006/123 12. pants nepieļauj tādu valsts tiesību normu kā Dekrētlíkuma Nr. 194/2009, kas ar Likumu Nr. 25/2010 pārveidots par likumu ar turpmākiem grozījumiem un papildinājumiem, 1. panta 18. punkts, kurā ir ļauts automatiski pagarināt spēkā esošās koncesijas uz valstij piederošiem jūras krasta īpašumiem ar tūrismu un atpūtu saistītas darbības veikšanai līdz 2015. gada 31. decembrim vai pat līdz 2020. gada 31. decembrim saskaņā ar Dekrētlíkuma Nr. 179/2012 34.k pantu, kas tajā ietverts ar 2012. gada 17. decembra Likuma Nr. 221 1. panta 1. punktu?”
- 26 Ar 2015. gada 27. oktobra lēmumu lietas tika apvienotas mutvārdu procesam un sprieduma taisīšanai.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par prejudiciālo jautājumu pieņemamību

- 27 Pirmkārt, Itālijas valdība norāda, ka Dekrētlíkuma Nr. 194/2009 1. panta 18. punkts, ar ko ir saistīta lieta C-458/14, pamatlietas faktisko apstākļu rašanās brīdī attiecās tikai ar valstij piederošo piejūras īpašumu koncesijām. Šī tiesību norma ezeru un upju krastu īpašumu koncesijām tika piemērota pēc iesniedzējtiesā apstrīdēto tiesību aktu pieņemšanas, līdz ar to šī tiesību norma šajā lietā aplūkotojai koncesijai neesot piemērojama ne *ratione temporis*, ne *ratione materiae*.
- 28 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa ir uzdevusi pašas noteiktajos tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu ietvaros un kuru precizitāte Tiesai nav jāpārbauda, attiecas atbilstības pieņēmums (spriedums, 2015. gada 6. oktobris, *Târşia*, C-69/14, EU:C:2015:662, 12. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 It īpaši Tiesai saistībā ar tiesisko sadarbību, kas ir ieviesta ar LESD 267. pantu, nav jāpārbauda vai jāapšaubā valsts tiesas veiktas valsts tiesību interpretācijas, kuras veikšana ir vienīgi šīs tiesas kompetencē, pareizība. Tāpat gadījumā, kad valsts tiesa ir vērsusies Tiesā ar prejudiciāliem jautājumiem, Tiesai ir jāievēro minētās tiesas sniegtā valsts tiesību interpretācija (spriedums, 2015. gada 6. oktobris, *Târşia*, C-69/14, EU:C:2015:662, 13. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 30 Turklāt valsts tiesas iesniegto lūgumu Tiesa var noraidīt tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas faktisko situāciju vai tās priekšmetu, vai arī gadījumos, kad izvirzītā problēma ir hipotētiska vai kad Tiesai nav zināmi faktiskie vai juridiskie apstākļi, kas ir vajadzīgi, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2015. gada 6. oktobris, *Târşia*, C-69/14, EU:C:2015:662, 14. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 31 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas lēmuma uzdot prejudiciālus jautājumus lietā C-458/14 izriet, ka *Promoimpresa*, iesniedzot prasību *TAR Lombardia*, atsaucās uz Dekrētlikuma Nr. 194/2009 1. panta 18. punktu, kas izrietēja no Likuma Nr. 25/2010, norādot, ka, lai gan šī tiesību norma ir pieņemta attiecībā uz piejūras īpašuma koncesijām, tā bija jāpiemēro arī attiecībā uz ezeru krasta īpašuma koncesijām.
- 32 Iesniedzējtiesa šajā lietā ir skaidri atzinusi šo interpretāciju, ciktāl tā uzskatīja, ka pamatlietas risinājums ir atkarīgs no tā, vai šī pati valsts tiesību norma nav piemērojama tāpēc, ka tā ir pretrunā Savienības tiesībām.
- 33 Otrkārt, Komisija norāda, ka brīdī, kad radās fakti, kas ir saistīti ar katru no pamatlietām, uz koncesijām, kas bija piešķirtas prasītājiem šajās lietās, *ratione temporis* neattiecas Dekrētlikuma Nr. 179/2012 34.k pants. Faktiski šī tiesību norma, ar ko līdz 2020. gadam tiek pagarinātas koncesijas, kuras attiecas uz valstij piederošiem īpašumiem un kuru sākotnējais derīguma termiņš bija paredzēts līdz 2015. gada 31. augustam, tika pieņemta pēc lēmumiem, kas ir apstrīdēti pamatlietā. Šī iestāde no tā secina, ka prejudiciālie jautājumi ir pieņemami tikai, ciktāl tie attiecas uz koncesiju pagarināšanu līdz 2015. gada 31. decembrim.
- 34 Šajā ziņā ir jānorāda, kā ģenerālvokāts to ir norādījis secinājumā 37. punktā, ka ar saviem prejudiciālajiem jautājumiem iesniedzējtiesa vispārīgi atsaucas uz tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēts automātiski un atkārtoti pagarināt jūras un ezeru krasta īpašuma koncesiju derīguma termiņu. Tādējādi tas, vai valsts tiesību normas, kas ir piemērojamas pamatlietās, ir tās, ar kurām šis beigu termiņš tiek pārcelts uz 2015. gada 31. decembri vai uz 2020. gada 31. decembri, ne vien ir tikai valsts tiesas kompetencē, bet katrā ziņā neietekmē uzdoto jautājumu pieņemamību.
- 35 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka lūgumi sniegt prejudiciālus nolēmumus ir pieņemami.

Par otro jautājumu lietā C-67/15

- 36 Ar savu otro jautājumu, kas ir jāizskata vispirms, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2006/123 12. pants ir interpretējams tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesību aktus, kādi ir aplūkoti pamatlietā un kas ļauj automātiski pagarināt spēkā esošās jūras un ezeru krasta īpašuma koncesijas, kuras ir paredzētas ar tūrismu un atpūtu saistītas darbības veikšanai.

Par Direktīvas 2006/123 12. panta piemērošanas nosacījumiem

- 37 Direktīvas 2006/123 12. pants ir ietverts šīs direktīvas III nodaļas 1. iedaļā, kas attiecas uz atļaujām, un paredz īpašu gadījumu, kurā konkrētas darbības veikšanai pieejamo atļauju skaits ir ierobežots pieejamo dabas resursu vai tehnisko iespēju nepietiekamības dēļ. Šīs pašas iedaļas ietvaros minētās direktīvas 9. pantā ir regulēta dalībvalstu iespēja piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai un tās veikšanai piemērot atļauju sistēmu. Šīs pašas direktīvas 10. pants attiecas uz šo atļauju piešķiršanas nosacījumiem, un tās 11. pantā ir reglamentēts to termiņš.
- 38 Pirmkārt, ir jānorāda, ka šīs direktīvas 4. panta 6. punktā atļauju piešķiršanas sistēma ir definēta kā jebkura procedūra, saskaņā ar kuru pakalpojumu sniedzējam vai saņēmējam faktiski ir jāveic noteiktas darbības, lai no kompetentās iestādes saņemtu formālu vai netiešu lēmumu attiecībā uz piekļuvi kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai.
- 39 Turklāt minētās direktīvas preambulas 39. apsvērumā ir norādīts, ka jēdziens “atļauju sistēma” ietver administratīvās procedūras koncesiju piešķiršanai.

- 40 Pamatlietu priekšmets ir koncesijas, ko valsts iestādes ir piešķirušas attiecībā uz jūras un ezeru krasta īpašumu un kas paredz valstij piederošas teritorijas izmantošanu ar tūrismu un atpūtu saistītas darbības veikšanai.
- 41 Tādējādi šīs koncesijas var kvalificēt kā “atļaujas” Direktīvas 2006/123 noteikumu izpratnē, ciktāl neatkarīgi no to kvalifikācijas valsts tiesībās tās ir formāli akti, kas pakalpojumu sniedzējiem ir jāsaņem no valsts iestādēm, lai varētu veikt savu saimniecisko darbību.
- 42 Otrkārt, ir jāuzsver, ka pamatlietā aplūkotās koncesijas ir saistītas ar dabas resursiem Direktīvas 2006/123 12. panta izpratnē, jo attiecīgās valstij piederošās teritorijas atrodas vai nu Gardas ezera krastos, vai arī Itālijas jūras piekrastes teritorijā.
- 43 Konkrētāk, runājot par to, vai saistībā ar minētajām koncesijām būtu jāpiešķir ierobežots skaits atļauju dabas resursu nepietiekamības dēļ, valsts tiesai ir jāpārbauda, vai šis nosacījums ir izpildīts. Šajā ziņā tas, ka pamatlietā aplūkotās koncesijas tiek piešķirtas nevis valsts mērogā, bet pašvaldību mērogā, ir jāņem vērā, lai noskaidrotu, vai minēto teritoriju skaits, kurās var tikt veikta saimnieciskā darbība, ir ierobežots.
- 44 Turklāt, ciktāl iesniedzējtiesas uzskata, ka pamatlietā aplūkotās koncesijas var būt pakalpojumu koncesijas, ir jāprecizē, ka saskaņā ar Direktīvas 2006/123 preambulas 57. apsvērumu šīs direktīvas noteikumi par atļaujas sistēmām neattiecas uz kompetento iestāžu slēgtiem līgumiem par kāda pakalpojuma sniegšanu, ko regulē publiskā iepirkuma noteikumi.
- 45 No tā izriet, ka noteikumus par Direktīvā 2006/123 paredzētajām atļaujas sistēmām nevar piemērot sabiedrisko pakalpojumu koncesijām, uz kurām varētu attiekties Direktīva 2014/23.
- 46 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pakalpojumu koncesijai ir raksturīga situācija, kurā tiesības sniegt konkrētu pakalpojumu līgumslēdzēja iestāde nodod koncesionāram, un pēdējam minētajam šī noslēgtā līguma ietvaros ir zināma ekonomiskā brīvība, nosakot šo tiesību izmantošanas nosacījumus, vienlaikus koncesionāram esot lielā mērā pakļautam ar šo izmantošanu saistītam riskam (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 11. jūnijs, *Hans & Christophorus Oymanns*, C-300/07, EU:C:2009:358, 71. punkts).
- 47 Pamatlietās, kā to uzsver Komisija, koncesijas attiecas nevis uz konkrētu pakalpojumu sniegšanu, ko īsteno līgumslēdzējs subjekts, bet uz atļauju veikt saimniecisku darbību valstij piederošā teritorijā. No tā izriet, ka pamatlietā aplūkotās koncesijas neietilpst pakalpojumu koncesiju kategorijā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2013. gada 14. novembris, *Belgacom*, C-221/12, EU:C:2013:736, 26.–28. punkts).
- 48 Šādu interpretāciju turklāt apstiprina Direktīvas 2014/23 preambulas 15. apsvērums. Tajā ir precizēts, ka konkrēti līgumi, kuru priekšmets ir ekonomikas dalībnieka tiesības ekspluatēt konkrētus valsts īpašumus vai resursus saskaņā ar privāttiesībām vai publiskām tiesībām, piemēram, valsts īpašumu, ar ko valsts paredz tikai attiecīgo teritoriju vai resursu izmantošanas vispārīgus nosacījumus, neiegādājoties konkrētus būvdarbus vai pakalpojumus, nebūtu jāuzskata par “pakalpojumu koncesijām” šīs direktīvas nozīmē.

Par Direktīvas 2006/123 12. panta piemērošanu

- 49 Gadījumā, ja pamatlietā aplūkotās koncesijas ietilpst Direktīvas 2006/123 12. panta piemērošanas jomā – kas, kā izriet no šī sprieduma 43. punkta, ir jānoskaidro iesniedzējtiesai –, ir jānorāda, ka saskaņā ar šīs tiesību normas 1. punktu atļauju piešķiršanai, ja to skaits ir ierobežots dabas resursu nepietiekamības dēļ, ir jāpiemēro potenciālo pretendentu atlases procedūra, kura pilnībā garantē objektivitāti un pārskatāmību, tostarp it īpaši atbilstīgu publicitāti.

- 50 Kā uzsver ģenerālvokāts secinājumu 83. punktā, tādi valsts tiesību akti, kādi ir aplūkoti pamatlīdētā, ciktāl tie paredz *ex lege* pagarināt atļauju derīguma termiņu, ir līdzvērtīgi automatiskai atļauju atjaunošanai, kas ir izslēgta ar Direktīvas 2006/123 12. panta 2. punkta noteikumiem.
- 51 Turklāt automatiska to atļauju pagarināšana, kas attiecas uz jūras un ezeru krasta īpašuma saimniecisku izmantošanu, neļauj organizēt šī sprieduma 49. punktā aprakstīto atlases procedūru.
- 52 Prasītāji pamatlīdētās, kā arī Itālijas valdība tomēr norāda, ka automatiska atļauju pagarināšana ir vajadzīga, lai saglabātu šo atļauju turētāju tiesisko palāvību, ciktāl tā ļauj amortizēt to veiktos ieguldījumus.
- 53 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Direktīvas 2006/123 12. panta 3. punktā ir skaidri paredzēts, ka dalībvalstis, paredzot atlases procedūras noteikumus, var ņemt vērā primārus vispārējo interešu apsvērumus.
- 54 Tomēr šādu apsvērumu ņemšana vērā ir paredzēta tikai, nosakot potenciālo pretendentu atlases procedūras noteikumus un ievērojot šīs direktīvas 12. panta 1. punkta noteikumus.
- 55 Tādējādi minētās direktīvas 12. panta 3. punktu nevar interpretēt tādējādi, ka tas ļauj pamatot automatisku atļauju pagarināšanu pat tad, ja, sākotnēji piešķirot minētās atļaujas, nav tikusi organizēta nekāda šī panta 1. punktā paredzētā atlases procedūra.
- 56 Turklāt, kā ģenerālvokāts to ir norādījis secinājumu 92. un 93. punktā, pamatojums saistībā ar tiesiskās palāvības aizsardzības principu ir jāpārbauda katrā atsevišķā gadījumā, kas ļauj pierādīt, ka atļaujas saņēmējs varēja likumīgi rēķināties, ka viņa atļauja tiks pagarināta un ka viņš ir veicis attiecīgos ieguldījumus. Tādējādi uz šādu pamatojumu nevar atsaukties, lai attaisnotu automatisku pagarināšanu, ko valsts likumdevējs ir ieviesis un kas vienādi tiek piemērota visām attiecīgajām atļaujām.
- 57 No iepriekš izklāstītā izriet, ka Direktīvas 2006/123 12. panta 1. un 2. punkts ir interpretējami tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts pasākumu kā pamatlīdētā aplūkotais, kas paredz automatiski pagarināt spēkā esošās atļaujas attiecībā uz jūras un ezera krasta īpašuma izmantošanu, kuras ir paredzētas ar tūrismu un atpūtu saistītas darbības veikšanai, ja nav rīkota nekāda potenciālo pretendentu atlases procedūra.

Par jautājumu lietā C-458/14 un par pirmo jautājumu lietā C-67/15

- 58 Ar saviem jautājumiem, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesas būtībā vaicā, vai LESD 49., 56. un 106. pants ir interpretējami tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesību aktus kā pamatlīdētā aplūkotie, kuri ļauj automatiski pagarināt spēkā esošās koncesijas attiecībā uz valstij piederošu īpašumu, kas ir paredzētas ar tūrismu un atpūtu saistītas darbības veikšanai.
- 59 Vispirms ir jāprecizē, ka ikviens valsts pasākums jomā, kas Savienības mērogā ir pilnībā saskaņota, ir jānovērtē, ņemot vērā nevis primāro tiesību normas, bet gan šī saskaņošanas pasākuma normas (spriedums, 2014. gada 30. aprīlis, *UPC DTH*, C-475/12, EU:C:2014:285, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 60 Kā ģenerālvokāts to ir norādījis secinājumu 41.–43. punktā, Direktīvas 2006/123 9.–13. pantā ir ietverta virkne noteikumu, kas dalībvalstij ir jāievēro, ja pakalpojumu sniegšanas darbībai ir nepieciešama atļaujas piešķiršana.
- 61 Tāpat kā tas jau tika atzīts attiecībā uz šīs direktīvas 14. pantu, kurā ir paredzēts “aizliegto” prasību saraksts brīvības veikt uzņēmējdarbību īstenošanas gadījumā, ir jāuzskata, ka ar šīs pašas direktīvas 9.–13. pantu ir veikta izsmēloša saskaņošana attiecībā uz pakalpojumiem, kuri ietilpst to piemērošana jomā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūnijs, *Rina Services* u.c., C-593/13, EU:C:2015:399, 37. un 38. punkts).

- 62 Tādējādi prejudiciālie jautājumi, ciktāl tie attiecas uz primāro tiesību interpretāciju, rodas tikai gadījumā, ja Direktīvas 2006/123 12. pants nav piemērojams pamatlietās, kas ir jānoskaidro iesniedzējtiesām, kā tas izriet no šī sprieduma 43. punkta. Tādējādi Tiesa uz uzdotajiem jautājumiem atbild, ņemot vērā šos apsvērumus.
- 63 Jāprecizē arī, ka pamatlietā aplūkotās koncesijas ir saistītas ar tiesībām veikt uzņēmējdarbību valstij piederošā teritorijā, lai veiktu ar tūrismu un atpūtu saistītu saimniecisku darbību, līdz ar to situācijām, uz kurām attiecas pamatlietas, ņemot vērā to raksturu, ir piemērojams LESD 49. pants.
- 64 Šajā ziņā ir atzīts, ka valsts iestādēm, ja tās ir paredzējušas piešķirt koncesiju, kas neietilpst to direktīvu piemērošanas jomā, kuras attiecas uz dažādām publisku iepirkuma līgumu kategorijām, ir jāievēro LESD pamatnoteikumi kopumā un it īpaši nediskriminācijas princips (šajā ziņā skat. spriedumu, 2008. gada 17. jūlijs, *ASM Brescia*, C-347/06, EU:C:2008:416, 57. un 58. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 65 Precīzāk, ciktāl šāda koncesija skar noteiktas pārrobežu intereses, tās piešķiršana uzņēmumam, kurš atrodas līgumslēdzējas iestādes dalībvalstī, nenodrošinot pārskatāmību, ir saistīta ar atšķirīgu attieksmi pret uzņēmumiem, kuri varētu būt ieinteresēti šajā koncesijā, bet kuri atrodas citā dalībvalstī. Šāda atšķirīga attieksme principā ir aizliegta ar LESD 49. pantu (pēc analogijas skat. spriedumus, 2008. gada 17. jūlijs, *ASM Brescia*, C-347/06, EU:C:2008:416, 59. un 60. punkts, kā arī 2013. gada 14. novembris, *Belgacom*, C-221/12, EU:C:2013:736, 37. punkts).
- 66 Vispirms, runājot par zināmu pārrobežu interešu esamību, ir jāatgādina, ka tā ir jāizvērtē, pamatojoties uz visiem atbilstošajiem kritērijiem, piemēram, iepirkuma līguma saimniecisko nozīmi, tā izpildes ģeogrāfisko vietu vai tehniskajām iezīmēm, ņemot vērā attiecīgā iepirkuma līguma raksturiezīmes (šajā ziņā skat. spriedumus, 2013. gada 14. novembris, *Belgacom*, C-221/12, EU:C:2013:736, 29. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2015. gada 17. decembris, *UNIS* un *Beaudout Père et Fils*, C-25/14 un C-26/14, EU:C:2015:821, 30. punkts).
- 67 Tādējādi lietā C-458/14 iesniedzējtiesas sniegtās norādes Tiesai ļauj konstatēt, ka šajā lietā aplūkotajai koncesijai ir zināmas pārrobežu intereses, ņemot vērā īpašuma ģeogrāfisko atrašanās vietu un šīs koncesijas ekonomisko vērtību.
- 68 Savukārt lietā C-67/15 iesniedzējtiesa nav norādījusi elementus, kas ir vajadzīgi, lai Tiesa varētu uzskatīt, ka pastāv zināmas pārrobežu intereses. Taču, kā izriet no Reglamenta 94. panta, Tiesai lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu jāspēj atrast faktus, uz kuriem ir balstīti jautājumi, izklāsts, kā arī ir jāspēj secināt saikni, kas tostarp pastāv starp šiem faktiem un konkrētajiem jautājumiem. Tādējādi nepieciešamo elementu, kas ļauj veikt zināmu pārrobežu interešu esamības pārbaudi, konstatējums iesniedzējtiesai ir jāveic pirms vērtēšanas Tiesā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 17. decembris, *UNIS* un *Beaudout Père et Fils*, C-25/14 un C-26/14, EU:C:2015:821, 28. punkts).
- 69 Šajos apstākļos pirmais lietā C-67/15 uzdotsais prejudiciālais jautājums ir nepieņemams.
- 70 Runājot par lietu C-458/14, vēl ir jākonstatē, ka tādi tiesību akti kā pamatlietā aplūkoto, ņemot vērā ar tiem ieviesto atlikšanu, aizkavē koncesiju piešķiršanu pārskatāmā iepirkuma procedūrā, līdz ar to ir jāuzskata, ka ar šādiem tiesību aktiem tiek ieviesta atšķirīga attieksme pret uzņēmumiem, kuri atrodas citā dalībvalstī un kuri varētu būt ieinteresēti šajās koncesijās, kas principā ir aizliegta ar LESD 49. pantu.
- 71 Visbeidzot, ciktāl Itālijas valdība norāda, ka ar Itālijas tiesību aktiem īstenoto pagarinājumu mērķis ir ļaut koncesionāriem amortizēt savus ieguldījumus, ir jāprecizē, ka šāda atšķirīga attieksme var būt pamatota ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, proti, ar vajadzību ievērot tiesiskās noteiktības principu (šajā ziņā skat. spriedumus, 2008. gada 17. jūlijs, *ASM Brescia*, C-347/06, EU:C:2008:416, 64. punkts, kā arī 2013. gada 14. novembris, *Belgacom*, C-221/12, EU:C:2013:736, 38. punkts).

- 72 Tādējādi ir atzīts, ka tiesiskās noteiktības princips, runājot par 1984. gadā piešķirto koncesiju, lai gan vēl nebija konstatēts, ka uz līgumiem, kas bija saistīti ar zināmām pārrobežu interesēm, varētu attiekties pārskatāmības pienākums, nozīmē, ka šādas koncesijas izbeigšanai ir jānosaka pārejas laikposms, kas ļautu darījumu partneriem atrisināt līguma attiecības apstākļos, kuri būtu pieņemami no ekonomiskā viedokļa (šajā ziņā skat. spriedumus, 2008. gada 17. jūlijs, *ASM Brescia*, C-347/06, EU:C:2008:416, 70. un 71. punkts, kā arī 2013. gada 14. novembris, *Belgacom*, C-221/12, EU:C:2013:736, 40. punkts).
- 73 Pamatlietā aplūkotās koncesijas tika piešķirtas, lai gan jau bija pierādīts, ka līgumiem, kas ir saistīti ar zināmām pārrobežu interesēm, ir jāpiemēro pārskatāmības pienākums, līdz ar to uz tiesiskās noteiktības principu nevar atsaukties, lai pamatotu atšķirīgu attieksmi, kas ir aizliegta ar LESD 49. pantu.
- 74 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka LESD 49. pants ir interpretējams tādējādi, ka tas nepieļauj tādus valsts tiesību aktus kā pamatlietā aplūkotos, kas ļauj automātiski pagarināt spēkā esošās koncesijas attiecībā uz valstij piederošu teritoriju, kuras ir paredzētas ar tūrismu un atpūtu saistītas darbības veikšanai, ciktāl šīs koncesijas ir saistītas ar zināmām pārrobežu interesēm.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 75 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvas 2006/123/EK par pakalpojumiem iekšējā tirgū 12. panta 1. un 2. punkts ir interpretējami tādējādi, ka tie nepieļauj tādus valsts pasākumus kā pamatlietā aplūkotos, kas paredz automātiski pagarināt spēkā esošās atļaujas attiecībā uz jūras un ezeru krasta īpašuma izmantošanu, kuras ir paredzētas ar tūrismu un atpūtu saistītas darbības veikšanai, ja nav rīkota nekāda potenciālo pretendentu atlases procedūra;
- 2) LESD 49. pants ir interpretējams tādējādi, ka tas nepieļauj tādus valsts tiesību aktus kā pamatlietā aplūkotos, kas ļauj automātiski pagarināt spēkā esošās koncesijas attiecībā uz valstij piederošu teritoriju, kuras ir paredzētas ar tūrismu un atpūtu saistītas darbības veikšanai, ciktāl šīs koncesijas ir saistītas ar zināmām pārrobežu interesēm.

[Paraksti]